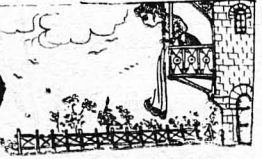

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΥΝΘΕΤΟΣ

Κουβαρισμένη στην άκρη της γωνιάς, πού η φωτιά τριζοβολούσε, η Δαφνούλα έτοιμοτσίριζε από του πυρετού το εγός. Κρύες άνατριχίλες περνούν από πάνω της, κι άναταράζουν το κορμί της. Τά δόντια της χτυπούνσαν ολόένα ρυθμικό και κρύο χτύπημα και τό πόδια της σάν έβλινια, σάν κρουστολλισσόμενα, σάν νά μην τή είχε τής εφραίοντο.

— Παναγίτσα μου !

Η φωτιά έπρεζε, κάτω από το μακρισμένο χέος του τζουκιού, χειρότατα σέ φλόγες και έβριχνε γουαζόκκινα τό κάρβουνα, στήν άσπυρμένη από τήν λαμπή στάση. Πελάτια ολόχρυσια και σπήλια παγαμένα ίκει μέσα εφρύντουσαν και σάιθε, σάν πετολοίδες ζωτικές, από τό σαδικό της βγαίναν ναί πετούσανε ύψηλά. Άπό τό άνοιχο παράθυρο και τήν μισοάνοιχτή πύρα, γαλάζιος ούρανόσ έβλεπανε κι' ολόχρυσες οχτίδες μέσα ού ήλιος έβριχνε. Άγχορπιελή, αγνή υφούλα στολιωμένη, ήδονικό, στή φράχτη έσπλωμένη, άναδινε τήν λυγερήν μορφή της. Μέλισσες βερβοόσαν εις τό γαλανό τό άπειρο και γύριζαν στό λουλούδι που ρεφούσαν ήλιο από τό πρωί, μεθυομένα από φως κι' από χαρά...

Κότες μέ κιατάκκινα λοφία, άμύρινες τοιμπούσαν τό νοτιμένο έδαφος, σπουγγίτια τοίριζαν και παίζαν, και χίλιες δυό φωνές ζωπες κι' άνοιξας από τόν κάμπο κάτω ερχόντουσαν...

Μαρομένη, σάν λουλουδάκι πού τό κέφην, η Δαφνούλα έταράζετο στού πυρετού τις λαύρες και τις παγωνίες, πού σάν κεράκι στή φωτιά, τήν έβλωναν. Τό δροσρό της τό κορμί εστράγγιζε και στά άνοσιμένα μάγουλά της μιá χωματένια κιαρινάδα έσπλώθηκε. Βαρειά βαρειά άπάνω της ή τέρημ εκασόταν, ρουφώντας τό νεανικό τό αίμα της και χίλιες δυό σκέψεις πένθιμες, μεσ' στό μυαλό της, τριγύριζαν. Σκέψεις χωρίς τέλος και άρχή, κουρελιασμένες σκέψεις, σκέψεις άπομηνάρια της πυρκαϊάς του πυρετού.

Και πότεβλεπε τόν έαυτό της πεθαμένο, έσπλωμένο καταγής, στή μέση της φτωχικής της κόμαρης. Γυναικίες μαυρορόδες γύρω της, μιá λαμιαδά άσπρη έκασε στό κεφάλι της και λουλουδάκια πού τήν σκόλαζαν παρηγοριά και συντροφιά σ' άγύριστο ταξίδι της !

— Δέν θέλω νά πεθάνω !.. Χριστούλη μου, δέν θέλω !..

Και έσπλωσε τό χέρι της στή φωτιά, πού άνοιχουρη ή πύρα της, έμπρός γουαζοβολούσε και στόν ήλιο, πού από ψηλά, ζωή και θεομότητα στή φάσι έστέλανε :

— Δέν θέλω νά πεθάνω !

Και ήταν κριμα νά πεθάνη άφίλητη και άχαρη τις τήν ζωή. Νά ζήση ήθελε η Δαφνούλα, νά ζήση. Νά ζήση, όπως ζούν και χαιρόνταν όλα του Θεού τά πλάσματα από τήν αγάραπλη ήπου μοσχοβολούσε, ως τις μέλισσες πού βοούζαν, σάν μακρινά ψαλιόματα. Νά ζήση...

— Κράν !

Άνοιξε τό γειτονικό παράθυρο και ή Λενίτσα ή ξανθή, ή φιλιανάδα και γειτονοπούλα της, έπρόβαλλε νιάζοντας τό κόκκινο χιράμι. 'Ω τί χαρά τό κόκκινο και τί ευτυχισμένη αυτή πού τωχει και στό μεγάλο της ! Τριανταφυλλά, σάν χαραυγή, δροσάτη σάν άγνούλα ή Νίτσα τό κεφάλι και τ' άνοιχιά της στήθη έξω πρόβαλλε.

— Τι κάνει ή Δαφνούλα ;

Τι κάνει ; Τι νά κάνει ! Άγκαλιασμένη μέ τό χάρο, άγκομαχέ και δέρνεται... Και μιá κρυδάς κίματα της δροχονται, και βουνό άπάνω της τής βάζουν τις βελάντζες και μιá ή λαύρα και ή φωτιά του πυρετού τήν πνίγει και τήν πυρκαίει... Και όλα της φταίνε και όλα τήν βαραινουν τήν φτωχή, και άναμμένη μέ μάτια πού σπιθούρουν από τόν πυρετό, σάν κάρβουνα, σηκώνεται ζητούσα ν' άναπνεύσει...

— Τι κάνει ή Δαφνούλα ;

Τι νά κάνει ! Νά, θά πεθάνη ή φτωχιά και όλοι θά χαρούνε !.. Θά πεθάνη και ως χαρή κι' ο ήλιος πού λάμπει από ψηλά, και ή φωτιά μέ τά χρυσά τραγούδια, κι' ή μέλισσα πού λειτουργούν εις τό γαλάζιο του ούρανοσ και ή Λενίτσα ή λαχταριστή πού γυμνόσθη σάβρει στό παραθύρι και τό κόκκινο σάν τήν πυρκαϊά χιράμι

της, και τό ξανθά, σάν τέλια, τά μαλλιά της... Θά πεθάνη άχαρη κι' άφίλητη... Θά λυώση κάτω έκει στή μάση γή, μέσα στού σπιμένο τό κίβουρι, έχοντας τό ξεραμένο τά λουλούδια της, για συντροφιά και ένα σταυρό εις τό κεφάλι για παρηγοριά της.

Πάει... θά πεθάνη και αυτή όπως και τόσο άλλοι !.. Κανείς δέν θά τήν λυπηθή και όλοι θά τήν λημονήσουν... Κι' ή Λενίτσα θά μείνη στή ζωή, θά τήν χαρή και θά άπολάσση, θά άγαπήση και θ' άγαπηθή... Θά ζήση ή Λενίτσα και θά παντρευή ! Τό σώμα της άφίλητο στή μάση γή δέν θά κατέβη. Κολοδεμένα μερόσ θά τήν άγκαλιώσαν, γερούσ κολληγαριούσ... Θά βγή νοικοκυρά στόν κόσμο και ροδωμάγουλα παιδάκια θά τήν κερμαίνουν...

Κι' αυτή, λημονημένη κάτω εις τήν κρύα γή, θά λυώνη και θά λυώνη, μη έχοντας ούτε τά ξεραμένα τά λουλούδια της, για συντροφιά !..

Κι' όσο τό συλλογιζόταν, τόσο κάτω βαρού στό στήθος της καθότανε και τό λαμό της έβριχε και έβρινε τό φλογισμένο στόμα της.

Και πόλιν έσπλωσε τό χέρι της ψηλά, μέσ από κάτω τά ζητούσ ν' άραχητή για νούρη σπηρία.

— Έσκασα μάνα μ' έσκασα !

Και πόλιν άπνυδιωμένη κάτω έπεσε — Και τώρα πωλές θυμους τις ήρθαν στού φλογισμένο πνεύμα της. Και ειβε μπροστά της, τόν παπού της ήπου πέθανε. Τό κίτρινο τό πρόσωπό του, μέ τ' άσπρα του μαλλιά σάν άγγυρό στεφάνι στού κεφάλι του και τήν μεταξωτή τήν μάση σκούφια. Δέν εΐταν λυπημένος για τό θάνατο. Η λευκή ή φουσανέλλα και ή χρυσή ή φερμαλή κάτω τό αστό πανηγυρί, έδειχνε. Τό ήμερο και γαλανό του πρόσωπο, σάν σέ χαρά νά πηγαινε... Και ένας ήλιος τόν ξεπροβόδιζε χρυσός, πού έκανε όλοι γύρω νά γιορτάζουν...

Και έπειτα ο νους της πήγε, στο μικρό τό άδερμάκι της, πού έχασαν μικρό. — Κλεισμένα τά ματάκια του, σάν νά μοιζόταν άπάλα... Τό στοματάκι του σάν πασιμαμένο, σάν παραπονεμένο λίγο, μέ τό λευκό τό γεύτικο στεφάνι του, έπήρε τό δρόμο τόν άγρόιστο... Μόνο του, μικρούλη, άφρο, στόν τάφο του κατέβηκε, χωρίς νά παραπονεθή διόλου... Παχουλούτσινο, μέ τά στρουγγυλά του χεράκια σταυρωμένα, ήσυχο, κρατώντας τά λουλούδια πού τό βάλλαν... Όλοι ρεκάζαν γύρω του, μ' αυτό διόλου δέν φοβόταν... Ποτέ δέν τό ειβε η Δαφνούλα, τόσο ήσυχο και τόσο τό προσωπάκι του ευχαριστημένο, όσο τήν άρα πού τό θάψανε !..

Και τότε ήταν δειλινό και έγερνε ο ήλιος σέ μιá χρυσή στιγμή, κατά τήν δύσι.

Μήπως δέν εν' τόσο κακός ο θάνατος;

Και πόλι πυρωμένο τό μυαλό της, στο γέμινο τό έλογο της πέταξε. Πώς έγερνε ένα κριπί, σιγά—σιγά για νά πεθάνη ! Τά μεγάλα του, τ' άθάθα μάτια, έθολώσαν και τό πόδια του τά παιδεμένα έξαπλώσαν για πτώχη και ύστερη φορά... Αυτό ήτανε όλο ! Αυτό ήταν ο θάνατος ;

Και έπειτα θυμήθηκε πού πήγε και ειβε τό μέρος πού τό παραχώσαν. — Χλόη και λουλούδια άπάνω του έβούρτσωναν. Διπλή, μωροπλάσια ζωή, όλο χαρά και άρεσι, άπάνω από τό κουφάρι του πτάχηκε...

— Μπορεί και νά μην ειβε τόσο, ο θάνατος κακός !

Και παρηγορημένη έβλινε τό κεφάλι της, πού πού όλίγου ή ζέστη τό έφούντανε στού θέρμασμα και νοσιωμένη από τής άγωνιάς τόν ιδρώτα, έγερσε στού προσέφαλο και σ' ένα ύπνο βαρού, βαρού και ήσυχο βυθίστηκε.....

Σταμ. Σταμ.

Ο ΔΕΣΙΓΓ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ο Δέσιγγ ειχε βαθειά συναίσθηση ότι δέ μπορούσε ποτέ κανείς νά ειβε ευτυχής μένοντας άδρανής. Γι' αυτό κάμπο γράζει, ότι έν του παρουσιάζονταν ο θεός κρατώντας άπ' τό ένα χέρι τήν άλήθεια και από τό άλλο τήν έρευνα της άληθείας, και του έλεγε νά διαλέξει μεταξύ τών δύο, θά του έποικονότανε : 'Ω Παυτοδύναμο, κράτησε τήν άλήθεια και δός μου τήν έρευνα πού μου άρεσει περισσότερο.

Κουβαρισμένη στην άκρη της γωνιάς η Δαφνούλα...